

„Mert az a papírsárkány én voltam.
Törékeny lény a szélben.”

A filmet ihlető
eredeti regény!

FINDING YOU

ott rám találsz

finep
selection

JENNY B. JONES

J E N N Y B . J O N E S

FINDING
— YOU

o t t r á m t a l á l s z

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Finley-hez hasonlóan én is váratlanul veszítettem el az egyik családtagomat. Nevelőapám idén hagyott itt minket, néhány hónappal azelőtt, hogy megérhette volna a könyv megjelenését. Hála tölt el, amiért ekkora hatást gyakorolt az életemre! Ő tanított meg arra – talán túlságosan is –, hogy értékeljem az ételt. Igazi konyhatündér volt, aki házhoz hozta az ennivalót, amikor szorított a határidő, és ki sem láttam a munkából. Sziporkázta felém a Mark Twain-idézeteket, és hajnali háromkor is bátran felhívhattam, ha valami tönkrement a házban. Mindig mindenhez hozzá tudott bökní valami szellemeset. Maga volt az intellektus. A világ végére elment volna miattam, és még valami jó kis szuvenírt is hozott volna onnan nekem. Az egyik legnagyobb támogatóm volt ő. A barátom. Szerettem, hogy ő az apám. Nem lett volna kötelessége betöltenie ezt a szerepet, mégis megtette.

Szóval, most azt képzelem, hogy még mindig nem késő, és ő is olvassa ezeket a sorokat. John Mayert idézve: „Mondd, amit mondanod kell!”

Ezt a könyvet neked ajánlom szeretettel, Kent Hughes. Hosszú idővel ezelőtt magadra vállaltad két kisgyerek nevelését. Mennyivel könnyebb dolgod lett volna egy labradorral, ugye? Köszönök mindent, amit értem tétél: a vécém megjavításától kezdve a karrierem támogatásáig mindent! Megszámolni sem tudnám, mennyi szívességet tettél nekem! Azt meg mindketten tudjuk jól: ezer fölött nekem már gyengén megy a matek.

Ha magadat keresed, hosszú távon csak gyűlöletet, egyedül-
létet, kétségbeesést, haragot, romlást és pusztulást fogsz ta-
lálni. De ha Krisztust keresed, meg fogod őt találni, és Vele
együtt mindent ráadásul.

– C. S. Lewis: *Keresztény vagyok*
(*Várhidi Gyula fordításában*)

Előszó

IDŐNKÉNT ESZEMBE JUT, milyen is volt, amikor kiskoromban a bátyáim elvittek papírsárkányt eregetni.

– Engedj zsinórt neki! – kiáltotta Will.

Nézni is fájt, ahogy ott fenn az égen a papírsárkányom egymagában keringőzött! Szoroson tartottam a zsinórját. Elakadt a lélegze-tem, a pulzusom az egekbe szökött, és heves szívdobogással figyeltem, akárhányszor alábukott és megperdült. Én magam is vele együtt szálltam, mintha nem is két lábbal a földön állva, a nap felé hunyorítva figyeltem volna a táncát.

Mi van, ha leesik?

Mi van, ha elsodorja a szél?

Számoltam a másodperceket, amíg végre visszatekerhettem.

Mert az a papírsárkány én voltam.

Törékeny lény a szélben. Ki az egyik percben még a magasban szárnyal, a másikban már sebesen örvénylik alá. És közben próbál valamiben megkapaszkodni.

Még mielőtt irányíthatatlanul elsodródna.

És eltűnne a messzeségben.

1. fejezet

Útban Írország felé! Az éjjel egy szemhunyásnyit sem aludtam a gépen, de kit érdekel? Hisz nagyszerű dolgok várnak rám! Tudom!

– Will Sinclair útinaplója, Írország, Abbeyglen

– KISASSZONY, ELNÉZÉST! – hajolt oda hozzám a légiutas-kísérő.

Kihúztam az egyik fülhallgatót a fülemből.

– Igen?

– Szabadon maradt néhány ülés a business osztályon. Szeretne ott utazni?

A business osztályon? Ahol az üléseket hátra lehet dönteni? Ahol nem szétégetett mirelit kaját szolgálnak fel? Ahol az előttem ülő fickó nem az ölemben fekszik, ha hátradönti az ülését?

– Igen, köszönöm!

Felkaptam a hátizsákomat, és követtem a stewardesst a szűk folyosón, kikerülve a mosdó előtt várakozó két nőt. Még öt óra, és az írországi Shannonba érünk. Egy örökkévalóság! De egy kényelmes ülésben biztosan gyorsabban telik az idő!

– Itt is vagyunk! – mosolygott szélesen az utaskísérő hölgy.

A szeme csak úgy ragyogott, ahogy lelkesen nyugtázta magában: ma is jót tett valakivel.

Megköszöntem a kedvességét, és becsusszantam az ülésbe. A bőrhuzat finoman megreccsent alattam. A hátizsákomat a lábamhoz tettem.

– Jó szórakozást! – mondta a stewardess.

Jó szórakozást?

A mellettem ülő fickóra pillantottam. Fejét a kezébe támasztva ült a falnak dőlve, sildes sapkáját a szemére lehúzta. Merev testtartásából ítélve aludt.

Elhelyezkedtem, elővettem az utazópárnámat, felcipzárztam a felsőmet, és a fejembe húztam a kapucnit. Kezembe vettem az újságot, és kinyitottam a második oldalon. A lap tetején, bal oldalon az első oldal cikke folytatódott.

...A legutóbbi iraki bombázás Hassan Al Farranhoz, egy al-Kaida sejt vezetőjéhez köthető. Feltételezhető, hogy ő a felelőse az afganisztáni halálos robbantásnak is, amelyben iskolás gyermekek veszítették életüket, valamint Will Sinclair CNN-tudósító és humanitárius segítő, Marcus Sinclair hotelmágnás fia. Al Farran a negyedik a körözött tálib vezetők listáján, akinek eddig sikerült megmenekülnie.

Megjelent az az ismerős szorító érzés a gyomromban. Vettem néhány mély levegőt. Mikor jön végre el az a nap, amikor a fájdalom már nem úgy fog belém nyilallni, mintha most veszítettem volna el a bátyámat? Két év telt el azóta. A terapeutám szerint már túl kellene lennem a harag fázisán. De nem vagyok.

Majd október huszadikán. Akkor talán már sikerül.

Tovább olvastam a cikket, de már nem mondtak benne újat. Össze-
csúsztak a szavak a szemem előtt, homályos lett az írás. Gyér volt a vi-
lágítás a gépen, le kellett hunynom a szemem, és pihentetni kicsit.

– A kapitány bekapcsolta a biztonsági öv-feliratot. Kérjük, maradjan-
nak ülve!

Mintha valahonnan a ködös messzeségből hallottam volna a lé-
giutas-kísérő hangját, kómás agyam nem fogta fel azonnal a szavait.
A fáradtságtól csak annyit érzékelttem, hogy jó meleg helyen vagyok
kényelmesen bepackolódva.

– Uram, a barátjának be kell kapcsolnia a biztonsági övét!

– Bármennyire is jólesik, hogy ilyen bájos kis hölgy dől a vállam-
ra – suttogetta egy dallamos hang a fülembé –, szerintem hallgatnod
kellene az utaskísérő kisasszonyra!

Hirtelen felkaptam a fejemet, ahogy a repülő megrázkódott.

– Micsoda?

Hol vagyok? Mennyi az idő?

A mellettem ülő fiú felnevetett. Miután pislogtam néhányat, ki-
tisztult a képe.

Elvörösödött arccal igyekeztem összekapni magam.

– Én...?

– Hogy a vállamon aludtál-e? – Bólintott. Szőke fürtjei kikandikál-
tak a sapkája alól. – Igen.

– És...?

– Hogy kifolyt-e a nyálad is? – A hangján ír akcentus érződött. –
Nem nagyon!

Szürke szempár. Cizellált járomcsont. Gödröcskék az arcon.

Búgó hang, ami még az elgémberedett nyakamat is képes volt megbizsergetni. És egy mosoly, amitől a legtöbb tinilány sikongva és hiperventillálva olvadna el.

– Jaj, istenem...

– Csss! – Ujját a szájához emelte. – Nehogy kimondd! Eddig sikerült észrevétlennek maradnom.

– Beckett Rush.

Az arcán ismét elterült az a bizonyos tízmillió dolláros mosoly. Ez a tizenkilenc éves srác a mosolyának köszönheti, hogy ő játssza a sötét, ám romantikus Steele Markov főszerepét a *Vámpíriskola* és a *Péntek esti harapások* című filmekben.

– Ha most nem kezdesz el visongatni, kapsz egy autogramot! – Közel hajolt hozzám. – De szólok, testrészekre már nem írom a nevemet!

Pislogtam kettőt, a szám pedig egy nagy O betűt formázva tátva maradt.

– Tudom, sokkoló hír ez! – folytatta. – Szerintem a stewardess jófejségből ültetett mellém, de...

– Nem kell az autogramod! – sikerült végre kinyögnöm.

Beckett oldalra biccentett fejével villantotta rám metálszürke szemét.

– Na, jó. Lőhetsz egy képet. De csak később, miután leszálltunk, és megreggeliztem.

– Nekem kép sem kell. – Arrébb húzódtam az ülésétől. – Sok mindenre vágyom, Mr. Hollywood Party Boy, de arra éppen nem, hogy veled fotózkodjak! Tutira valami ócska újságban kötne ki a kép! Abból meg már *bőven* kijutott nekem!

A homlokráncolás volt az első őszinte arkifejezése, amit eddig láttam rajta. Kétség nem fért hozzá, Beckett Rush ahhoz szokott, hogy elalélnek tőle a kamasz lányok. És a kamasz lányok anyukái.

– Találkoztunk már? – kérdezte.

– Nem.

Beletúrтам a hátizsákomba, kikotortam belőle egy magazint, és kinyitottam a fényes borítóját. Egyik lány sem hasonlított hozzám. Mind nádszálvékony volt, az én kilences méretemhez képest. És vézna lábú, az én pomponlány múltamnak köszönhető izmos vádlimhoz képest. A hajuk pedig a káosz és a szépség kombinációját ötvöző művészi kompozícióban pompázott, ezzel szemben én a véget nem érőnek tűnő, egynapos utamhoz hosszú, sötét hajamat simán csak felkontyoztam a fejem búbjára.

– Egészen biztos?

– Egészen!

Visszatettem a magazint a táskámba, és visszatértem a kottámhoz, amin hetek óta dolgoztam. A felvételi meghallgatásomra készült a szerzemény.

– Mert most, hogy jobban megnézlek, ismerősnek tűnsz!

Belekotortam a barna frufumba, hogy egy kicsit elrejtsem alá az arcomat.

– Az kizárt.

– És tutira nem bírsz engem! – Próbáltam átnézni az első nyolc ütemet, de végig magamon éreztem a fürkésző tekintetét. – Az az érzésem, hogy már volt közünk egymáshoz!

– Pedig nem.

– Akkor...

– Csak ismerem a fajtádat – szoltam, és fel sem néztem. – Jól ismerem!

– Kezd érdekessé válni a dolog!

Megütötte az orromat a parfümje illata, olyan lett a blúzom, ahogy nekidőlve aludtam.

A vállától biztosan összegyűrődött az arcom. De ciki!

– Amúgy jól aludtál?

A hozzá hasonló fiúk mind csak *azt* akarják. Én pedig végeztem vele, és az egész fajtájával is.

– Kösz, igen.

– Miután megállapítottuk, én ki vagyok... – Felvonta szőke szemöldökét, amikor nem válaszoltam. – Most az következik, hogy te is bemutatkozz. Hadd tudjam már, ki folyatta rám a nyálát!

Sóhajtottam. Az ablak irányába néztem, de odakint semmit nem láttam, csak a sötét eget.

– Ránézésre Myrtle a neved – mondta magának. – Vagy talán Mavis. De lehet, hogy tévedek.

– Finley. – Igyekeztem az ujjaimmal elrendezni a kócos tincseimet. – Finley Sinclair.

Csend. Ekkor kikerekedett a szeme.

– Mint a híres hotellánc?

Na, helyben vagyunk!

– Igen. Lehet, hogy apámnak van néhány szállodája.

– Néhány *ezer*. – Ekkor jött az újabb felismerése. – Nem semmi évéd volt! Azt hiszem, láttalak a *People* címlapján néhány hónappal ezelőtt. „A hotellánc örökösnoje egész éjjel egy klubban bulizott.”

– Az még tavaly tavasszal volt. – Megdolgoztam azért, hogy kimosakodjak belőle, és megszabaduljak attól a időszaktól, amit apám csak örült korszakomnak nevez. Hála istennek, külföldre nem szivárgott ki semmi belőle. Itt most tiszta lappal indulhatok. – A cikk erősen lett tupírozva, és bocsi, hogy lenyúltam egy sokadik fotód helyét! De ne aggódj, továbbra is te maradhatsz a *Vadóc* cím tulajdonosa! Én nem tartok rá igényt!

Többé már nem, bár a tavalyi kilengéseim nem éppen ezt sugallták. Akkor pont ilyen Beckett-félékkel kerültem kapcsolatba, az exasim is csak szórakozni akart... az én kontómra.

Azért az feltűnt, hogy Beckett szeme megvillant, mielőtt ismét a mézesmázos ábrázata mögé bújt.

– Ha már nem tartozol a rajongótáboromba, beszéljünk valami másról! – javasolta. – Valami biztonságosabb témáról inkább. Mi szél hoz Írországba?

A többévi belém sulykolt illemtan megtette hatását, képtelen voltam arra, hogy ne vegyek a srácról tudomást. Persze, közben azt kívántam, bárcsak még aludnék, és áldott tudatlanságban fel sem fognám, milyen sűrű felhőpáncélon repülünk át, sem azt, ki ül mellettem.

– Abbeyglenben leszek cserediák.

Már két hete ott kellene lennem, de a múlt hónapra tervezett indulást egy zenei tábor miatt elcsúsztattam. Szinte úgy fogok beesni sulikezdsre, alig marad néhány napom.

Összerezentem, amikor újabb légörvénybe kerültünk.

– Szóval a szüleid egy kicsit külföldre akartak paterolni.

– Az én döntésem volt. A bátyám, Will itt tanult végzősként, ezért akartam idejönni én is. Látni szeretném az összes helyet, ahol ő járt!

A hátizsákomban lapuló útinaplójára gondoltam, amit egy romantikus regény és a *Seventeen* közé tettem. A hegedűje is velem volt – a repülő elejében utazott –, mert azon fogok játszani a New York-i Konzervatórium felvételi meghallgatásán. Márciusig Abbeyglenben maradok, majd visszamegyek Charlestonba, és az ottani osztályommal együtt érettségizem le. Pont elég időt fogok itt tölteni ahhoz, hogy magamba szívjam a helyi kultúrát, vegyek a szüleimnek egy kis szuvenírt, és totálisan megváltoztassam az életem.

Beckett a karfámra könyökölt, és közelebb hajolt.

– Sajnálom, ami a testvéreddel történt!

– Honnan tudsz Willről?

– Az egész világ értesült róla. Már két forgatókönyvet is olvastam az életéről.

A torkom összeszorult a haragtól. Már-már úgy éreztem, le kell húznom az egyik oxigénmaszkot, de aztán mégis eltűntek a fekete pontok a szemem előtt.

– Will élete több volt annál, mint hogy holmi hollywoodi szapanoperát csináljanak belőle!

Hogy merészelik megfilmesíteni azt, ami kettétörte a családomat? Már elégszer láttam az eredeti felvételt ahhoz, hogy örökre beégjen a retinámba!

– Biztosan nagyon nehéz lehetett.

– Köszönöm! – szólaltam meg végül. – Az élet időnként nehéz. Már a való világban.

Mert, ugye, mit tudhat Vámpír úrfi a nehézségekről? Egy varázspalotában él, ahol a lányok rózsaszirmokat szórnak a lába elé, és véget nem érő hűséggel kecsegtetik! Amennyibe a filmbemutatói kerülnek, abból Afganisztánban akár száz iskolát is felépíthetnének... amiért a bátyám olyan keményen küzdött.

Beckett halvány mosolyra húzta a száját.

– Csak egy jó tanács: vedd elő a barátságos énedet, ha jól akarod érezni magad Abbeyglenben! Az írek a földkerekség egyik legkedvesebb népe, csak hogy tudd! Ez a morcos hozzáállás és tekintet nem lesz túl szimpatikus nekik! – Beckett lassan végigmérte az arcomat. – Pedig egészen csinos lenne a pofid!

Mit képzelsz ez a fiú?!

– Ez tényleg bejön a csajoknál?

– Be! – Elmélázva vakarta meg az állát. – Tényleg bejön!

Finoman megköszörültem a torkom, és a körmeimet kezdtem tanulmányozni.

– Mert rám nem igazán hat!

– Érdekes. De mindennek eljön a maga ideje! – Megvonta a vállát. – Szóval, téged nem hat meg, hogy mellettem ülsz. Autogramot sem kérsz tőlem. Akkor mit akarsz, Finley Sinclair?

Egy kis nyugalmat. Egy kis gyógyulást. Hogy ismét halljam Isten szavát.

Meg akarom találni a bátyám Írországát. Dalba akarom önteni.

És vissza akarom kapni a szívem.

– Majd megtudom, ha megtaláltam! – Elnéztem Beckett mellett, bele a sötét éjszakába. – Vagy amikor az megtalál engem.

2. fejezet

Mihelyt odaértél, hívj minket! Tudod, anyád mennyire aggódik. És vigyázz az idegenekkel! Manapság már senkiben nem lehet megbízni.

– Apa
BlackBerryről küldve

TUTI, HOGY MOSTANÁBAN nem akarok repülőre ülni! Semmi másra nem vágytam, csak hogy ágyba kerüljek, kinyújtóztathassam elgémberedett végtagjaimat, és édes álomba merüljek.

Néhány semmitmondó bájcsevegésre tett kísérlet után Beckett és én az utazás hátralévő óráit egymásról tudomást sem véve alvással töltöttük. Egy idő után azért kezdtem rosszul érezni magam emiatt. Arra gondoltam, mutatok felé némi kedvességet és őszinte társalgási szándékot, de aztán kinyitottam az *OK!* magazin friss számát, ahol nem más köszönt vissza rám egy cikkben, mint a mellettem ülő filmstár és a hetekkel ezelőtti vad Los Angeles-i éjszakája. Ordibálás a producerével. Vacsora a Spagóban három szőke sztárnőcskével. Egy szanaszét zúzott hotelszoba.

Inkább megnéztem egy filmet.

– Érezd jól magad Abbeyglenben!

Beckett Rush kikapta a táskáját az ülések fölötti polcból, miközben az utasok előttünk a kijárat felé csoszogtak.

– Kösz! – Meghúztam a hátizsákom pántját, és végül összetalálkoztam a tekintetem a nevető szemével. – Örülök, hogy megismertelek!

A hangom pont olyan lapos volt, mint a hajam.

Azok a vastag ajkak mosolyra görbültek.

– Rendben. Én is örülök, Felicity!

– *Finley.*

– Szuper volt melletted ülni!

Az akcentusa miatt majdhogynem hihetőnek hangzottak a szavai.

– Na, ja!

Kiléptem a folyosóra, és hálás voltam, hogy már csak percek választanak el a megmeneküléstől.

– Ki tudja? – folytatta. – Lehet, hogy még összefutunk. Lehet, hogy útjaink keresztezik majd egymást. Lehet, hogy a köreink egymásba érnek.

Elfordultam az előttem lassan lépegető nő vizslató szeme elől, és ennek az arrogáns srácnak a képe fogadott.

– Abban biztos vagyok, hogy nem ugyanazokban a körökben mozgunk!

– Nem erről olvasni az újságokban!

– Túl vagyok a bulizós időszakon! – Elutasító tekintettel mértem végig a sildes sapkájától egészen a designer cipőjéig. – Az amúgy is csak egy kis kitérő volt számomra. Nem szeretnék abból karriert csinálni!

– Egy kis mókázás senkinek sem árt. Főleg, ha a számlákat is ki lehet belőle fizetni!

– Vannak fontosabb dolgok is, amivel törődni kell.

Például a meghallgatásom. Még egyszer nem ronthatom el.

Beckett egy másodpercig csak bámult rám, majd a fejét hátravetve nevetni kezdett.

– Te csak törődj magaddal, *Frances!* Remélem, megtalálsz Írországban, amit keresel. És talán még egy kis... mókázás is bele fog férni!

– A nevem...

Összeszorítottam a számat. Mindegy. A fiú színész. Nem egy rakétatudós. Nyilvánvaló, hogy nem áldotta meg az ég túl sok agysejt-tel! Egyszerűen csak jól néz ki, és ennyi. És olyan a hangja, ami egy gyengébb csajt azonnal levesz a lábáról, mihelyt kiejt egy szótagot a száján.

Végre megindult előttem a sor. Két kamasz lány megfordult, és Beckettet kezdte méregetni.

– Ez nem...?

– Lehet, hogy ő az?

– Nem – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy meghallják. – Csak a dublóre. Ő közel sem ennyire cuki! – Lejjebb vittem a hangomat. – És egy kicsit lassú, ha értitek, mire gondolok.

Beckett Rusht örökre magam mögött hagyva felkaptam szeretett hegedűmet, majd követtem a Shannon repülőtérre haladó sort. A nyüzsgő utazók forgatagából kilépve felhívtam az otthoniakat. Anyu álmos hangja szólalt meg a negyedik csörgés után.

– Megérkeztem.

– De jó hallani a hangod! – Takarósuhogás hallatszódott, és apu motyogása a háttérben. Ott most este tíz volt, a szüleim pedig korán feküdtek. – Apád azt üzeni, szeret, és később még hívd!

– Csak átfordult, és már alszik is tovább?

– Még egy hurrikán sem ébresztené fel! – Anyu ásított. – Finley, ne feledd, mit mondott a terapeutád!

– Tudom. – Képes leszek valaha is magam mögött hagyni a múltat? – Felhívom, ha stresszesnek vagy kimerültnek érzem magam.

– Vagy ha azok az érzések megint előjönnek.

– Anyu, már fél éve jól vagyok. – Se nyugtató, se terápia. – Megígérted, hogy nem erőltetitek.

– Szeretünk, és csak azt akarjuk, hogy vigyázz magadra! Hosszú utat tettél meg, és nem szeretném, ha visszaesnél.

– Mennem kell. O’Callaghanék valószínűleg várnak.

– Már most hiányzol!

– Beszélünk nemsokára.

– Tartsd távol magad a véres hurkától!

– Anyu...

– És ne az út másik felén kerékpározz!

Tíz perccel később már a poggyászkiaadónál álltam, ahol a szalag félelmetes nyikorgások közepette adta ki az elnyűtt katonáknak tűnő táskákat. Hosszú, fárasztó várakozás után végre az én bőröndöm is megjelent.

– Elnézést! – Próbáltam egy colos férfi elé kerülni. – Uram, legyen szíves!

Ne már! Ott mennek a bőröndjeim! Az illendőnél kicsit több könyökölést bevetve löktem oldalba a férfit, és nyúltam a táskám füle felé. Az egyiket elcsíptem a pántjánál, és a másikat is próbáltam elkapni.

– Uram, megfogná azt a bőröndöt?

A kimerültség úrrá lett rajtam. Még egyszer a táskáért nyúltam. Az ujjaimmal sikerült is elérnem, de nem tudtam megfogni. Hátraléptem, és leültem a földre, tudtam, hogy meg kell várnom egy teljes

kört. Annyira fáradt voltam! És éhes. És bűdös. És koffeinhiányban szenvedtem.

Édes jó istenem, nem akarok itt, a reptér kellős közepén ücsörögve bömbölni!

– Ez a tiéd, ugye?

Felnéztem, és Beckett Rusht pillantottam meg, mellette a piros bőröndömmel.

Biztosan megigézett valakit ezzel a szempárral!

– Honnan tudtad, hogy az enyém?

– Csak sejtettem. – A szája arrogáns vigyorra görbült. – Abból, ahogy majdnem ráborultál a szalagra.

– A vámpírörsztoneid hátborzongatóak! – Az ujjaim súrolták az övéit, ahogy magamhoz húztam a bőröndömet. Önelégült mosolya láttán elpirultam. – Köszönöm!

– Isten hozott Írországbán, Fiona Sinclair! – És ezzel Beckett Rush már tovább is állt.

Mégiscsak kellett volna tőle autogramot kérnem! Hogy aztán eladhassam az eBay-en.

Elcsigázva húztam a cuccaimat, mintha csak valami hegyet vonszoltam volna magam után. Nagy nehezen elkecmeregtem a fogadóterembe, és megkerestem azt a kisebb csoportosulást, ami egy vörös hajú, nagy barna szemű lány köré gyűlt össze, aki pontosan úgy nézett ki, mint a telefonomban lévő fotón látható lány.

– Finley?

Kimerülten, ám bizakodva fordultam a hang irányába.

Csillogó szemű, széles mosolyú kamasz lány lépett mögém.

– Te vagy Finley! – Magához húzott. Átöleltem törékeny alkatát. Biztos, hogy S-es méretű, és az én 176 centimhez képest legalább

egy fejjel alacsonyabb is. – Bárhol felismernélek! Pont úgy nézel ki, mint a képen!

Nevetve öleltem meg.

– Akkor te vagy Erin!

Legalábbis bíztam benne, hogy ő lesz a fogadónővérem. Máskülönben túl sok lett volna ez a nyilvános érzelmnyilvánítás.

– Jól utaztál? – kérdezte.

Ahogy kifelé haladtunk, fél szemmel láttam Beckettet, akit vélhetően a kísérőcsapata vett körbe.

– Egy kis turbulencia volt csak.

– Gyere, bemutatlak a családomnak! – Egy mosolygós trióhoz követtem. – Ő az anyukám, Nora. Ő pedig az apukám, Sean.

– Örülök, hogy megismerhetlek! – szólt Nora.

Finoman átölelt, én pedig kezet fogtam Seannal. Erin szülei a Jack Spratt-mondókára emlékeztettek. Az anyja épp olyan alacsony és molett, mint amennyire magas és vékony az apja. A hajnali három óra ellenére igen frissnek tűntek.

– Ő pedig Liam – folytatta Erin kevésbé lelkesen.

– Tizenkét éves vagyok! – Mogyoróbarna haját az édesapjától örökölte, egy árnyalattal volt sötétebb az én göndör fűrtjeimnél. – De a koromhoz képest sokkal érettebb! Ha netán kedved lenne egy fiatalabb fiúval randizni!

– Érett? – horkant fel Erin. – Hiszen még legózol!

– Csak gyakorlok, hogy mérnök lehessenek! – A hangja önkéntelenül is nyikorgott. – Mami szerint egy nap a lányok majd odatesznek az eszemért! – Liam felém pillantott, és fel-felhúzta a szemöldökét. – Úgyhogy jobb, ha most megkaparintasz magadnak, amíg még szabad vagyok!

– Ne ijeszd el, kicsim! – Nora maga mellé húzta a fiát. – Kis Rómeónak képzeled magát.

Erin az öccsére pillantott.

– És tudod, mi történt Rómeóval!

Mialatt Sean hazavezetett, a család hol kérdésekkel bombázott, hol különféle érdekességeket osztott meg velem egymásról. Szólni akartam nekik, hogy az agyam már órákkal ezelőtt kikapcsolt, de inkább csak mosolyogtam és bólogattam.

– Örököltünk egy panziót – vágott közbe Erin, ahogy az egyik témából a másikba csaptak át. – Rengeteg munkával jár, de nagyon klassz ott élni! Apa nemrég szerelt le a seregből, és most eldugult WC-ket szerel, meg pogácsát éget oda. Apa, mutasd meg Finley-nek a kezed! – nevetett, ahogy az úton haladtunk. – Anyának minden nap be kell kötnie!

– Korábbi életemben azzal kerestem a kenyeremet, hogy aknavetőök elől ugráltam el – jegyezte meg Sean O’Callaghan. Épp egy körforgalmon haladtunk át. – Most meg kötényben, lekvárfőzés közben szerzek sérüléseket!

– És ebben is pont olyan ügyes vagy! – veregette meg Nora a férje karját, és hátrakacsintott ránk.

Az amerikai nagyvárosok légkörét idéző forgalmas, egymást keresztező autópályák végül elmaradtak, kinyílt a tér, és mezők vették át a helyüket, amiket a sötétben alig lehetett látni. Sívárgó fájdalom telepedett a mellkasomra, ahogy próbáltam elképzelni az éj leple alatt rejtőzködő táj szépségét. Tudtam, hogy nappal olyan zöld errefelé minden, mintha Isten photoshoppal készítette volna. A bátyám képein is ez látszódott. Elhaladtunk egy farm mellett, úgy látszott, mintha vártony kukucska ki a kerítése fölött. Közelebb hajoltam Erin öcséséhez, hogy jobban szemügyre vegyem.

– Mindenféle ilyenek vannak – jegyezte meg Erin. – Kastélyromok. A mi telkünkön is van egy!

– Olyan, mintha egy hercegnő lakott volna benne – mondtam, inkább magamnak, mint a többieknek. – Lehet, hogy egy dühödt sárkány őrizte őt a várban. De egy nap eljött érte a herceg, és megmentette.

A mellettem ülő Liam megveregette a kezem.

– Én bármikor megmentelek, Finley!

Mennyi ilyen pillanat akadt már az életemben, amikor tényleg arra lett volna szükségem, hogy megmentsenek! Az írországi tartózkodás egy új kezdetet jelentett számomra. Itt már nem lesz több baj. Nem lesz több kétségbeesett hibázás.

És határozottan nem lesz több dráma.

– Itt is vagyunk!

Erin mögött szálltam ki az autóból. Elnehezedett végtagokkal pillantottam fel a kis parkoló világításában körvonalazódó épületre, ami átmenetileg az otthonom lesz.

A ház egy dombon állt, mintha csak az alatta elterülő várost kémlelné onnan. A krémszínűre festett faburkolatot kobaltkék spaletták emelték ki. Az ablakokat színes virágokkal és zöld növényekkel megakott virágtartók díszítették. Minden olyan hívogatónak tűnt, azt súgta feléd: gyere, fáradj beljebb, és érezd magad jól nálunk!

– Add csak a hegedűdet! – szolt Liam, és már nyúlt is a hegedűtokért.

– Elbírom, köszönöm!

Nem merem senkire sem rábízni. Will még a középiskola elején kapta. Őt annyira nem hatotta meg a dolog, ezért nekem adta a hegedűt, amikor negyedikes voltam, én viszont akár egy égő házba is képes lennék befutni érte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A bejáratú lépcsősoron felfelé menet ki kellett kerülnöm egy csokibarna színű labradort, aki farkcsóválva végezte őrző-védő feladatát.

– De aranyos vagy! – simogattam meg a puha fejét.

– Ő Bob. – Erin kinyitotta az ajtót. – Ő is vendég itt.

Sean és Liam felvitte az emeletre a dolgaimat, míg Erin az édesanyjával körbevezetett a házban.

– Ez a nappali – mondta Nora. – A konyha másik oldalán található rész a vendégeké.

– Az a jó rész! – tette hozzá Erin. – Ott nem lyukas a tető!

Nagy, mégis barátságos otthonukban három hálószoba volt, egy nappali, egy óriási konyha és egy reggelizősarok, ahol egy összekarcolt tölgyasztal mellé lehetett bekuckózni. Látszott, hogy sok-sok ételt elfogyasztottak már rajta, de egyetlen piszoknyom sem csúfította ódon szépségét. Apu ezt díjazná! Itt egy család él. Olyan család, akiknek nem lengi be az életterét szomorúság és bánat.

– Kísérjétek fel Finley-t, és mutassátok meg neki a szobáját! – Nora O’Callaghan anyaián megpaskolta a hátam. – Bőséges, finom reggelivel fogunk várni!

Erin és én felmentünk a tölgylépcsőn, a fa csillogása már kissé megkopott a használattól. Ahogy Erin mögött lépdeltem, feltűnt a farmere szabása és szürke pulóvere stílusa. Ismerősek voltak. Nem tudom, mire számítottam, de akárhány ír embert láttam eddig, mindegyik úgy öltözött, mint egy átlag amerikai. Erin öltözéke akár az otthoni bevásárlóközpontunkból is származhatott volna.

A második szinten Erin megmutatta, melyik az öccse szobája. Az ajtó mögül robothangok hallatszódtak ki.

– Javaslom, hogy amennyire csak tudod, tartsd távol magad Liam szobájától! – Szív alakú arcát összeráncolta. – Lábszag van odabent!